

Arrest

nr. 205 729 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U woonde tot 2011 in Badam, district Nerkh in de provincie Wardak. Daarna verhuisde u met uw familie naar Kabul, waar u woonde en werkte tot uw vertrek uit Afghanistan op 20 oktober 2015. U bent geboren op 4 mei 1992. U bent soenniet.

Uw vader was chauffeur voor de Amerikaanse troepen sinds augustus of september 2010. Hij vervoerde olie met zijn eigen wagen. Op een dag kwam de taliban bij uw huis langs en nam uw vader mee naar de

bergen. Ze zeiden hem dat hij explosieven moest plaatsen in de compound naar waar hij olie vervoerde. Ze zeiden ook dat één van zijn zonen voor de taliban moest komen werken. Uw vader weigerde dit te doen. Nadat hij één nacht bij de taliban bleef, gingen de ouderen naar de taliban om te verklaren dat uw vader niet werkte in de compound. Daarop lieten ze uw vader vrij. Op 14 augustus 2011 werd zijn wagen door de taliban in brand gestoken in Saler in Wardak. Uw vader kwam hierbij om het leven.

Twintig dagen na het overlijden van uw vader kwam de taliban opnieuw naar uw huis. Dit keer vroegen ze naar uw broer. Uw broer werkte eveneens voor de Amerikanen als helper voor de chauffeurs. De taliban verzocht uw broer om te stoppen met zijn werk, anders zouden ze hem vermoorden zoals uw vader. U ging hier tegenin en de taliban sloeg u totdat u bewusteloos was en uw neus gebroken was. Ongeveer twee tot drie maanden na deze gebeurtenis verhuisde u met uw familie naar Char-Rahi Qambar in de stad Kabul. Uw broer bleef werken tot hij ontvoerd werd door de taliban op 2 januari 2013. De taliban verdrook hem en zijn lichaam werd gevonden in Maidan Shahr in de provincie Wardak.

U studeerde gedurende één jaar geneeskunde aan de universiteit van Kabul voor u begon te werken bij het Ministerie van Defensie op 20 januari 2013. U werkte op de basis naast de Karzai International Airport in Kabul bij de eenheid Army Support Command, waar u de functie van computerofficier had. U behandelde aanvragen voor benodigdheden zoals olie, en u behandelde de verlofaanvragen van soldaten. U stond daarnaast in voor het opstellen van trainings- en opleidingsplannen. Verder vervoerde u elke ochtend en avond luitenant kolonel Najibullah Ibrahimzai van zijn huis in Char-Rahi Qambar in Kabul naar de basis. Soms reden Ahmad Zai, commandant van de company, en Ahmad Fawad, soldaat bij de logistieke sectie, ook met u mee. U werkte tot 20 oktober 2015 bij het leger.

In maart 2015 ontving u een dreigtelefoon. De persoon stelde zich voor als iemand die werkte in dienst van mullah Abdul Salam van Badam, een lid van de taliban. Hij zei u dat u moest stoppen met uw job bij het leger. Als u dat niet deed, dan zou u vermoord worden. U moest bovendien voor hen komen werken. U zei dat u niet voor de overheid werkte en dat u niet voor hen wilde werken. Ongeveer twintig dagen later werd u opnieuw gebeld door een persoon in dienst van mullah Abdul Salam. Hij zei hetzelfde als de eerste keer. Ook uw reactie was dezelfde als de eerste keer.

In mei 2015 werden u en uw vriend Gharzang beschoten door twee mannen op moto's vanop ongeveer 200 meter afstand in de buurt van Char-Rahi Qambar. Ze vuurden twee kogels af, maar u werd niet geraakt. Ongeveer twintig dagen later werd u opnieuw beschoten. Dit keer werden er drie of vier kogels afgevuurd vanop een afstand van 200 of 300 meter.

Op 15 oktober 2015 kwamen gewapende en gemaskerde mannen naar uw huis. U was op dat moment niet thuis. Ze braken de arm van uw broer en lieten een dreigbrief voor u achter. Uw moeder stond erop dat u vluchtte. U ging naar het huis van uw oom aan moederskant in Baghe Daud in Kampani, van waaruit u Afghanistan verliet op 20 oktober 2015.

Na een reis van een maand kwam u aan in België op 20 november 2011. Op 14 december 2015 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara, een bankkaart van de Kabulbank, een kaart van uw universiteit, een legerkaart, een badge van het leger, een dreigbrief van de taliban, twee foto's van het lichaam van uw broer, een foto van uw gebroken neus, een verklaring van het districtscentrum over de dood van uw vader, een verklaring van het districtscentrum over de dood van uw broer, 15 foto's en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst moet worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen is aangetast omwille van verscheidene tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u in uw eerste gehoor bij het CGVS dat toen uw vader werd meegenomen naar de bergen, de taliban hem zei dat hij moest stoppen met zijn werk en dat hij kon blijven werken als hij explosieven in de basis zou brengen (CGVS 7/06/2017, p. 16). Ze zeiden eveneens dat u zich moest aansluiten bij de taliban (CGVS 7/06/2017, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zei u echter dat één van zijn zonen de taliban moest vervoegen (CGVS 8/08/2017, p. 4, 6). U verklaarde bovendien dat deze zoon de explosieven moest plaatsen (CGVS 8/08/2017, p. 4, 6). Ze zouden niet aangegeven hebben welke zoon ze bedoelden (CGVS 8/08/2017, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat u het niet zei en dat de tolk misschien een fout maakte (CGVS 8/08/2017, p. 6-7). Deze verklaring is niet afdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren en dit tast bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Vervolgens verklaarde u bij uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer een chauffeur was (zie vragenlijst CGVS, p. 3). Op uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw broer een schoonmaker of helper was in een ander gedeelte van de compound (CGVS 7/06/2017, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw broer ook werkte als chauffeur (CGVS 8/08/2017, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat uw broer geen chauffeur was, maar dat hij de chauffeurs hielp met schoonmaken en koken (CGVS 8/08/2017, p. 8). Deze opmerking komt niet geloofwaardig over, gezien u eerder stelde dat uw broer in een ander deel [van de compound] werkte (CGVS 7/06/2017, p. 15). Deze verklaring is niet van die aard dat ze bovenstaande tegenstrijdigheid kan verklaren en dit doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder zei u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u acht dagen na het bezoek van de taliban in uw huis met uw familie naar de stad Kabul vertrokken was (CGVS 7/06/2017, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u pas twee tot drie maanden later verhuisde naar Kabul (CGVS 8/08/2017, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerste verklaring (CGVS 8/08/2017, p. 9). Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen nog verder.

Tevens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de taliban tijdens de acht dagen dat u nog in Badam woonde elke dag naar uw huis kwam (CGVS 7/06/2017, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de taliban niet meer bij uw huis was geweest nadat ze uw neus gebroken hadden (CGVS 8/08/2017, p. 9). Geconfronteerd met deze verklaring herhaalde u enkel uw laatste verklaring (CGVS 8/08/2017, p. 9). Het louter herhalen van uw laatste verklaring is niet van die aard om de bovenstaande tegenstrijdigheid te kunnen verklaren, waardoor er opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten slotte verklaarde u op uw gehoor bij DVZ dat u vreesde gedood te worden door de taliban of Daesh (Islamitische Staat, IS) (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Op uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u opnieuw dat u alleen problemen heeft met taliban of Daesh (CGVS 7/06/2017, p. 20). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS vermeldde u niets meer over Daesh. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u verklaarde in het eerste gehoor op DVZ en het eerste gehoor op het CGVS wel verklaarde problemen te hebben met Daesh, verklaarde u dat u het niet had gezegd (CGVS 8/08/2017, p. 16-17). U zei tevens dat de tolk een fout had gemaakt (CGVS 8/08/2017, p. 17). Het ontkennen van een vorige verklaring kan de bovenstaande tegenstrijdigheid niet verklaren. Bovendien wordt er op het CGVS gewerkt met professionele tolken. Hen beschuldigen van een fout kan uw eigen tegenstrijdige verklaringen niet verklaren. Dit element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omwille van deze redenen kunnen uw verklaringen over het lot van uw vader en van uw broer niet zomaar voor waar aangenomen worden. Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat er omwille van de dood van uw vader of omwille van de dood van uw broer in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Na uw vaders dood bent u immers verhuisd naar Kabul, waar u vier jaar zonder problemen kon verblijven. Ook met uw verklaring dat uw broer werd ontvoerd en vermoord op 2 januari 2013 (CGVS 7/06/2017, p. 16 & CGVS 8/08/2017, p. 9, 10) heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er omwille van zijn dood in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Na zijn dood heeft u immers nog bijna twee jaar probleemloos in Kabul kunnen verblijven. Hieronder blijkt immers dat de problemen die u aanhaalt niet geloofwaardig zijn.

Zo zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aantasten. Zo verklaart u dat u in mei 2015 beschoten werd (CGVS 7/06/2017, p. 16, 17). Gevraagd wie u beschoot, zei u dat het de taliban was (CGVS 8/08/2017, p. 13) Dat leidde u af uit het feit dat u reeds twee dreig telefoons van de taliban had ontvangen, waarin ze eisten dat u stopte met uw werk (CGVS 7/06/2017, p. 17 & CGVS 8/08/2017, p. 13). U repte echter niet over deze telefoons bij uw eerste gehoor bij DVZ, en u zei hier ook niets over toen u gevraagd werd om alle redenen te vertellen waarom u Afghanistan verlaten hebt (CGVS 7/06/2017, p. 15-16). Geconfronteerd met deze nalatigheid antwoordde u dat het eerder vergat te zeggen, na het zien van de foto's van het lichaam van uw broer (CGVS 7/06/2017, p. 17). De reden waarom u het niet zei bij DVZ was omdat u opgedragen werd om alles kort te vertellen, niet in detail (CGVS 7/06/2017, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u, zelfs al hebt u veel problemen gekend en was u onder de indruk van de foto's van uw broers lichaam, de telefoons die het begin zouden vormen van uw persoonlijke problemen, zou vergeten te vermelden Gelet op het belang van dit element voor uw verhaal is de uitleg waarom u dit niet eerder vermeld hebt niet afdoende. Wat betreft uw opmerking dat u bij DVZ gevraagd werd om niet in detail te vertellen, moet gewezen worden op het feit dat deze twee dreig telefoons, die de opmaat zouden vormen van al uw problemen, bezwaarlijk als een detail beschouwd kunnen worden. Ook deze opmerking kan dus niet uitklaren waarom u de telefoons laattijdig ter sprake brengt. Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien verklaarde u dat u de dreig telefoons die u kreeg en de beschietingen niet serieus nam (CGVS 7/06/2017, p. 17 & CGVS 8/08/2017, p. 12). Nochtans werden zowel uw vader als uw broer eerder al vermoord door de taliban (CGVS 7/06/2017, p. 15-16 & CGVS 8/08/2017, p. 4, 7, 10). Bovendien had uw broer, net zoals bij u het geval was, eerst dreig telefoons gekregen vooraleer hij ontvoerd werd (CGVS 8/08/2017, p. 9-10) Gevraagd naar de reden waarom u de telefoons toch niet serieus nam, verklaarde u dat u dacht dat het louter intimidatie was en dat ze niet tot actie zouden overgaan (CGVS 7/06/2017, p. 17, 19 & CGVS 8/08/2017, p. 12). Ook over de beschietingen zei u dat dacht dat het louter intimidatie was (CGVS 7/06/2017, p. 19). Gelet op de voorgeschiedenis van uw familie is het weinig aannemelijk dat u de twee dreig telefoons en de beschietingen niet serieus zou nemen. Deze verklaring tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Vervolgens is het weinig aannemelijk dat u het slachtoffer was van twee beschietingen. Volgens uw verklaringen beschoten ze u de eerste keer van op een afstand van 200 meter (CGVS 7/06/2017, p. 16 & CGVS 8/08/2017, p. 13, 14). Gevraagd hoe u wist dat u het doelwit was, zei u dat alleen u en uw vriend op die plaats waren, en dat ze naar u schoten (CGVS 8/08/2017, p. 13). Gevraagd hoe u wist dat u het doelwit was en niet uw vriend, antwoordde u dat ze al met u gebeld hadden en u al bedreigd hadden (CGVS 8/08/2017, p. 13). Gevraagd hoe u wist dat ze op u richtten en niet op uw vriend zei u dat ze de tweede keer ook op u schoten, en dat u het daarom wist (CGVS 8/08/2017, p. 13). Deze verklaringen overtuigen het CGVS er niet van dat u wel degelijk het doelwit was van deze beschieting. Het zou even goed kunnen gaan om een actie tegen uw vriend, of om een oefening die niet op u was gericht. Dit element zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Wat het tweede schietincident betreft verklaarde u dat u alleen aan het wandelen was toen u beschoten werd vanop een afstand van 200 tot 300 meter (CGVS 8/08/2017, p. 13-14). Ook dit keer bent u niet in staat om het CGVS te overtuigen dat u het doelwit was. U verklaarde dat u wist dat u het doelwit was omdat u alleen was (CGVS 8/08/2017, p. 14). U zei ook dat u kon zien dat ze het pistool op u richtten (CGVS 8/08/2017, p. 14). Gevraagd hoe dit mogelijk was dit te zien vanop een afstand van 200 tot 300 meter zei u eerst dat u het wapen niet zag, dan dat u het wapen wel zag en dat u dacht dat het een pistool was (CGVS 8/08/2017, p. 15). De vraag nogmaals herhaald, zei u dat u zag dat u het een pistool was en dat het in uw richting was (CGVS 8/08/2017, p. 15). U past uw verklaringen aan naarmate u geconfronteerd wordt met de opmerkingen van het CGVS. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Het is bovendien weinig aannemelijk dat u vanop een afstand van 200 tot 300 meter zou kunnen zien dat iemand een pistool op u richtte. Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer.

U was bovendien niet in staat om uit te leggen in welke omstandigheden het tweede schietincident zich voordeed. Zo verklaarde u dat u aan de telefoon was op het moment van de beschieting, maar u kan hier geen details over geven (CGVS 8/08/2017, p. 14). U verklaarde dat u misschien met iemand van uw familie, een collega, een vriend of uw vriendin belde (CGVS 8/08/2017, p. 14). Gevraagd naar de reden waarom u niet wist met wie u belde, antwoordde u dat het lang geleden is en dat u veel telefoons kreeg op een dag (CGVS 8/08/2017, p. 14). Nochtans verklaarde u wel dat u deze persoon hebt laten weten dat u in orde bent, ook al weet u niet meer wie het was (CGVS 8/08/2017, p. 14). Het klopt dat er

ondertussen enige tijd is overgegaan sinds u dit schietincident meemaakte, maar dat neemt niet weg dat u zich belangrijke details zoals met wie u belde op het moment dat u beschoten werd, zou moeten kunnen herinneren. Dat u verklaart dit niet meer te weten doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tevens beweerde u dat u uw overste majoor Noor Aqa en luitenant kolonel Najibullah had ingelicht over de problemen met de taliban en de beschietingen (CGVS 7/06/2017, p. 17 & CGVS 8/08/2017, p. 15). Beiden namen het incident niet serieus (CGVS 7/06/2017, p. 17 & CGVS 8/08/2017, p. 15). Volgens uw verklaringen lachte luitenant kolonel Najibullah met de situatie en zei hij dat de taliban niet achter hem aankomt en dat er dus geen reden was waarom ze een simpele man zoals u zouden bedreigen (CGVS 7/06/2017, p. 17). Volgens uw verklaringen is het gebruikelijk dat hooggeplaatste personen het niet ernstig nemen als andere personen worden beschoten (CGVS 8/08/2017, p. 15). Het feit dat u uw oversten uw problemen niet serieus namen is weinig aannemelijk, in het bijzonder omdat mensen die werken bij de overheid gevisieerd worden door de taliban. Deze verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Daarnaast verklaarde u dat u niet overwogen had om te stoppen met uw job na de dreigtelefoons en na de beschietingen, omdat het niet uitmaakt of men werkt of niet eens men gevisieerd wordt door de taliban (CGVS 8/08/2017, p. 12, 15). U dacht bovendien dat u veiliger was met uw job dan zonder uw job (CGVS 7/06/2017, p. 18). Het is echter niet aannemelijk dat u dacht dat u veiliger was op uw job, aangezien u eerder reeds verklaarde dat de taliban u juist zocht omwille van uw job (CGVS 7/06/2017, p. 17). Dat u niet kan verklaren waarom u zelfs niet overwoog te stoppen met uw werk na de verschillende bedreigingen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens slaagde u er niet in om het bezoek van de taliban van 15 oktober 2015 aannemelijk te maken. U verklaarde dat de taliban naar uw huis kwam, de hand van uw broer braken, drie uur op u wachtten, een dreigbrief gaven aan uw moeder. Ze zeiden dat ze u zouden vermoorden zoals ze uw vader en uw broer vermoord hadden (CGVS 8/08/2017, p. 15). Viermaal werd u gevraagd om meer in detail te vertellen over dit bezoek. De eerste maal herhaalde u uw eerste verklaring, en voegde u enkel toe dat uw moeder en zus huilden (CGVS 8/08/2017, p. 15). De tweede keer dat u gevraagd werd naar meer details herhaalde u opnieuw uw eerste verklaring, maar u voegde toe dat ze in een kamer moesten zitten (CGVS 8/08/2017, p. 16). De derde keer vertelde u dat uw leven in gevaar was en dat uw moeder en zus u zeiden om naar uw oom te gaan, wat geen antwoord was op de vraag (CGVS 8/08/2017, p. 16). De vierde en laatste keer dat u gevraagd werd om meer details te geven zei u uiteindelijk dat de taliban uw familie in een kamer zette, dat ze tegen hen riepen, dat ze zeiden u te bellen, dat ze bozer werden en uiteindelijk de brief gaven (CGVS 8/08/2017, p. 16). Dat u pas na vier keer dezelfde vraag te stellen meer details kan geven, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gevraagd of u meer details over het bezoek van de taliban had gevraagd aan uw familie zei u dat uw familie boos en emotioneel was op dat moment (CGVS 8/08/2017, p. 16). Aangezien het bezoek van de taliban de rechtstreekse aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan, kan minstens verwacht worden dat u zou getracht hebben meer informatie te verkrijgen over deze gebeurtenis. Dat u dit niet gedaan hebt en dat u niet in detail en doorleefd kan vertellen over deze gebeurtenis, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara ondersteunt hoogstens uw identiteit en herkomst, welke hier niet ter discussie staan. U legde daarnaast ook uw bankkaart, kaart van de universiteit, legerkaart, badge van het leger en foto's van uw werk neer. Deze documenten ondersteunen uw verklaringen over uw studies en uw werk. Deze elementen worden niet in twijfel getrokken. Volledigheidshalve moet hier worden opgemerkt dat uw opmerking over uw werk voor de overheid niet volstaat om in uw hoofdte een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Immers, uit de ongeloofwaardigheid van uw problemen volgt dat u jarenlang tot aan uw vertrek uit Afghanistan probleemloos in Kabul gewoond hebt. Er is bijgevolg geen enkele aanwijzing dat u, omwille van het werk van uw vader, een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een risico op ernstige schade zou lopen.

De verklaring van het districtscentrum over de dood van uw vader bevat geen elementen die bovenstaande vaststellingen kunnen veranderen. Zo bevat het document maar amper gegevens over de identiteit van de persoon die de verklaring aanvraagt. De naam, het adres en de datum ontbreken immers. Hetzelfde is het geval voor de verklaring van het districtscentrum over de dood van uw broer. Bovendien zijn beide documenten oppervlakkig, aangezien er voor uw broer niet kan worden opgemaakt hoe hij vermoord is en waar zijn lichaam precies werd teruggevonden. Ook moet worden opgemerkt dat de volgnummers van beide documenten, nl. 384747 in de verklaring over de dood van uw vader en 384759 in de verklaring over de dood van uw broer, erg dicht bij elkaar liggen. Gelet op de tijdsperiode van de twee incidenten, namelijk anderhalf jaar volgens uw verklaringen (CGVS 8/08/2017, p. 4), is het weinig aannemelijk dat de volgnummers van beide verklaringen zo dicht bij elkaar liggen. Deze elementen trekken de authenticiteit van deze verklaringen in twijfel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

U legde een eveneens dreigbrief van de Taliban neer. In de dreigbrief staat te lezen dat u inwoner bent van Badam. Nochtans woonde u op het moment dat u deze dreigbrief ontving, al enkele jaren in Kabul. Verder kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kan dergelijk stuk gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa.

Ten slotte legde u foto's neer van uw gebroken neus. Deze foto kan enkel bewijzen dat u ooit gewond was aan uw neus, maar bevat geen enkele informatie over de omstandigheden waarin of het tijdstip waarop u deze verwonding hebt opgelopen. De enveloppe die u neerlegde verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien die hoogstens uw verklaring dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan kan ondersteunen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van een inhoudelijk kritiek.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: *“(…)Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.*

Allereerst moet worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen is aangetast omwille van verscheidene tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u in uw eerste gehoor bij het CGVS dat toen uw vader werd meegenomen naar de bergen, de taliban hem zei dat hij moest stoppen met zijn werk en dat hij kon blijven werken als hij explosieven in de basis zou brengen (CGVS 7/06/2017, p. 16). Ze zeiden eveneens dat u zich moest aansluiten bij de taliban (CGVS 7/06/2017, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zei u echter dat één van zijn zonen de taliban moest vervoegen (CGVS 8/08/2017, p. 4, 6). U verklaarde bovendien dat deze zoon de explosieven moest plaatsen (CGVS 8/08/2017, p. 4, 6). Ze zouden niet aangegeven hebben welke zoon ze bedoelden (CGVS 8/08/2017, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat u het niet zei en dat de tolk misschien een fout maakte (CGVS 8/08/2017, p. 6-7). Deze verklaring is niet afdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren en dit tast bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Vervolgens verklaarde u bij uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer een chauffeur was (zie vragenlijst CGVS, p. 3). Op uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw broer een schoonmaker of helper was in een ander gedeelte van de compound (CGVS 7/06/2017, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw broer ook werkte als chauffeur (CGVS 8/08/2017, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat uw broer geen chauffeur was, maar dat hij de chauffeurs hielp met schoonmaken en koken (CGVS 8/08/2017, p. 8). Deze opmerking komt niet geloofwaardig over, gezien u eerder stelde dat uw broer in een ander deel [van de compound] werkte (CGVS 7/06/2017, p. 15). Deze verklaring is niet van die aard dat ze bovenstaande tegenstrijdigheid kan verklaren en dit doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder zei u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u acht dagen na het bezoek van de taliban in uw huis met uw familie naar de stad Kabul vertrokken was (CGVS 7/06/2017, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u pas twee tot drie maanden later verhuisde naar Kabul (CGVS 8/08/2017, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerste verklaring (CGVS 8/08/2017, p. 9). Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen nog verder.

Tevens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de taliban tijdens de acht dagen dat u nog in Badam woonde elke dag naar uw huis kwam (CGVS 7/06/2017, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de taliban niet meer bij uw huis was geweest nadat ze uw neus gebroken hadden (CGVS 8/08/2017, p. 9). Geconfronteerd met deze verklaring herhaalde u enkel uw laatste verklaring (CGVS 8/08/2017, p. 9). Het louter herhalen van uw laatste verklaring is niet van die

aard om de bovenstaande tegenstrijdigheid te kunnen verklaren, waardoor er opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten slotte verklaarde u op uw gehoor bij DVZ dat u vreesde gedood te worden door de taliban of Daesh (Islamitische Staat, IS) (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Op uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u opnieuw dat u alleen problemen heeft met taliban of Daesh (CGVS 7/06/2017, p. 20). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS vermeldde u niets meer over Daesh. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u verklaarde in het eerste gehoor op DVZ en het eerste gehoor op het CGVS wel verklaarde problemen te hebben met Daesh, verklaarde u dat u het niet had gezegd (CGVS 8/08/2017, p. 16-17). U zei tevens dat de tolk een fout had gemaakt (CGVS 8/08/2017, p. 17). Het ontkennen van een vorige verklaring kan de bovenstaande tegenstrijdigheid niet verklaren. Bovendien wordt er op het CGVS gewerkt met professionele tolken. Hen beschuldigen van een fout kan uw eigen tegenstrijdige verklaringen niet verklaren. Dit element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omwille van deze redenen kunnen uw verklaringen over het lot van uw vader en van uw broer niet zomaar voor waar aangenomen worden. Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat er omwille van de dood van uw vader of omwille van de dood van uw broer in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Na uw vaders dood bent u immers verhuisd naar Kabul, waar u vier jaar zonder problemen kon verblijven. Ook met uw verklaring dat uw broer werd ontvoerd en vermoord op 2 januari 2013 (CGVS 7/06/2017, p. 16 & CGVS 8/08/2017, p. 9, 10) heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er omwille van zijn dood in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Na zijn dood heeft u immers nog bijna twee jaar probleemloos in Kabul kunnen verblijven. Hieronder blijkt immers dat de problemen die u aanhaalt niet geloofwaardig zijn.

Zo zijn er elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aantasten. Zo verklaart u dat u in mei 2015 beschoten werd (CGVS 7/06/2017, p. 16, 17). Gevraagd wie u beschoot, zei u dat het de taliban was (CGVS 8/08/2017, p. 13) Dat leidde u af uit het feit dat u reeds twee dreig telefoons van de taliban had ontvangen, waarin ze eisten dat u stopte met uw werk (CGVS 7/06/2017, p. 17 & CGVS 8/08/2017, p. 13). U repte echter niet over deze telefoons bij uw eerste gehoor bij DVZ, en u zei hier ook niets over toen u gevraagd werd om alle redenen te vertellen waarom u Afghanistan verlaten hebt (CGVS 7/06/2017, p. 15-16). Geconfronteerd met deze nalatigheid antwoordde u dat het eerder vergat te zeggen, na het zien van de foto's van het lichaam van uw broer (CGVS 7/06/2017, p. 17). De reden waarom u het niet zei bij DVZ was omdat u opgedragen werd om alles kort te vertellen, niet in detail (CGVS 7/06/2017, p. 17). Het is niet aannemelijk dat u, zelfs al hebt u veel problemen gekend en was u onder de indruk van de foto's van uw broers lichaam, de telefoons die het begin zouden vormen van uw persoonlijke problemen, zou vergeten te vermelden. Gelet op het belang van dit element voor uw verhaal is de uitleg waarom u dit niet eerder vermeld hebt niet afdoende. Wat betreft uw opmerking dat u bij DVZ gevraagd werd om niet in detail te vertellen, moet gewezen worden op het feit dat deze twee dreig telefoons, die de opmaat zouden vormen van al uw problemen, bezwaarlijk als een detail beschouwd kunnen worden. Ook deze opmerking kan dus niet uitklaren waarom u de telefoons laattijdig ter sprake brengt. Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien verklaarde u dat u de dreig telefoons die u kreeg en de beschietingen niet serieus nam (CGVS 7/06/2017, p. 17 & CGVS 8/08/2017, p. 12). Nochtans werden zowel uw vader als uw broer eerder al vermoord door de taliban (CGVS 7/06/2017, p. 15-16 & CGVS 8/08/2017, p. 4, 7, 10). Bovendien had uw broer, net zoals bij u het geval was, eerst dreig telefoons gekregen vooraleer hij ontvoerd werd (CGVS 8/08/2017, p. 9-10) Gevraagd naar de reden waarom u de telefoons toch niet serieus nam, verklaarde u dat u dacht dat het louter intimidatie was en dat ze niet tot actie zouden overgaan (CGVS 7/06/2017, p. 17, 19 & CGVS 8/08/2017, p. 12). Ook over de beschietingen zei u dat dacht dat het louter intimidatie was (CGVS 7/06/2017, p. 19). Gelet op de voorgeschiedenis van uw familie is het weinig aannemelijk dat u de twee dreig telefoons en de beschietingen niet serieus zou nemen. Deze verklaring tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.
(...)

U was bovendien niet in staat om uit te leggen in welke omstandigheden het tweede schietincident zich voordeed. Zo verklaarde u dat u aan de telefoon was op het moment van de beschieting, maar u kan hier geen details over geven (CGVS 8/08/2017, p. 14). U verklaarde dat u misschien met iemand van uw familie, een collega, een vriend of uw vriendin belde (CGVS 8/08/2017, p. 14). Gevraagd naar de

reden waarom u niet wist met wie u belde, antwoordde u dat het lang geleden is en dat u veel telefoons kreeg op een dag (CGVS 8/08/2017, p. 14). Nochtans verklaarde u wel dat u deze persoon hebt laten weten dat u in orde bent, ook al weet u niet meer wie het was (CGVS 8/08/2017, p. 14). Het klopt dat er ondertussen enige tijd is overgegaan sinds u dit schietincident meemaakte, maar dat neemt niet weg dat u zich belangrijke details zoals met wie u belde op het moment dat u beschoten werd, zou moeten kunnen herinneren. Dat u verklaart dit niet meer te weten doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

(...)

Daarnaast verklaarde u dat u niet overwogen had om te stoppen met uw job na de dreigtelefoons en na de beschietingen, omdat het niet uitmaakt of men werkt of niet eens men gevisieerd wordt door de taliban (CGVS 8/08/2017, p. 12, 15). U dacht bovendien dat u veiliger was met uw job dan zonder uw job (CGVS 7/06/2017, p. 18). Het is echter niet aannemelijk dat u dacht dat u veiliger was op uw job, aangezien u eerder reeds verklaarde dat de taliban u juist zocht omwille van uw job (CGVS 7/06/2017, p. 17). Dat u niet kan verklaren waarom u zelfs niet overwoog te stoppen met uw werk na de verschillende bedreigingen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens slaagde u er niet in om het bezoek van de taliban van 15 oktober 2015 aannemelijk te maken. U verklaarde dat de taliban naar uw huis kwam, de hand van uw broer braken, drie uur op u wachtten, een dreigbrief gaven aan uw moeder. Ze zeiden dat ze u zouden vermoorden zoals ze uw vader en uw broer vermoord hadden (CGVS 8/08/2017, p. 15). Viermaal werd u gevraagd om meer in detail te vertellen over dit bezoek. De eerste maal herhaalde u uw eerste verklaring, en voegde u enkel toe dat uw moeder en zus huilden (CGVS 8/08/2017, p. 15). De tweede keer dat u gevraagd werd naar meer details herhaalde u opnieuw uw eerste verklaring, maar u voegde toe dat ze in een kamer moesten zitten (CGVS 8/08/2017, p. 16). De derde keer vertelde u dat uw leven in gevaar was en dat uw moeder en zus u zeiden om naar uw oom te gaan, wat geen antwoord was op de vraag (CGVS 8/08/2017, p. 16). De vierde en laatste keer dat u gevraagd werd om meer details te geven zei u uiteindelijk dat de taliban uw familie in een kamer zette, dat ze tegen hen riepen, dat ze zeiden u te bellen, dat ze bozer werden en uiteindelijk de brief gaven (CGVS 8/08/2017, p. 16). Dat u pas na vier keer dezelfde vraag te stellen meer details kan geven, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gevraagd of u meer details over het bezoek van de taliban had gevraagd aan uw familie zei u dat uw familie boos en emotioneel was op dat moment (CGVS 8/08/2017, p. 16). Aangezien het bezoek van de taliban de rechtstreekse aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan, kan minstens verwacht worden dat u zou getracht hebben meer informatie te verkrijgen over deze gebeurtenis. Dat u dit niet gedaan hebt en dat u niet in detail en doorleefd kan vertellen over deze gebeurtenis, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara ondersteunt hoogstens uw identiteit en herkomst, welke hier niet ter discussie staan. U legde daarnaast ook uw bankkaart, kaart van de universiteit, legerkaart, badge van het leger en foto's van uw werk neer. Deze documenten ondersteunen uw verklaringen over uw studies en uw werk. Deze elementen worden niet in twijfel getrokken. Volledigheidshalve moet hier worden opgemerkt dat uw opmerking over uw werk voor de overheid niet volstaat om in uw hoofd een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Immers, uit de ongeloofwaardigheid van uw problemen volgt dat u jarenlang tot aan uw vertrek uit Afghanistan probleemloos in Kabul gewoond hebt. Er is bijgevolg geen enkele aanwijzing dat u, omwille van het werk van uw vader, een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een risico op ernstige schade zou lopen.

De verklaring van het districtscentrum over de dood van uw vader bevat geen elementen die bovenstaande vaststellingen kunnen veranderen. Zo bevat het document maar amper gegevens over de identiteit van de persoon die de verklaring aanvraagt. De naam, het adres en de datum ontbreken immers. Hetzelfde is het geval voor de verklaring van het districtscentrum over de dood van uw broer. Bovendien zijn beide documenten oppervlakkig, aangezien er voor uw broer niet kan worden opgemaakt hoe hij vermoord is en waar zijn lichaam precies werd teruggevonden. Ook moet worden opgemerkt dat

de volgnummers van beide documenten, nl. 384747 in de verklaring over de dood van uw vader en 384759 in de verklaring over de dood van uw broer, erg dicht bij elkaar liggen. Gelet op de tijdsperiode van de twee incidenten, namelijk anderhalf jaar volgens uw verklaringen (CGVS 8/08/2017, p. 4), is het weinig aannemelijk dat de volgnummers van beide verklaringen zo dicht bij elkaar liggen. Deze elementen trekken de authenticiteit van deze verklaringen in twijfel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

U legde een eveneens dreigbrief van de taliban neer. In de dreigbrief staat te lezen dat u inwoner bent van Badam. Nochtans woonde u op het moment dat u deze dreigbrief ontving, al enkele jaren in Kabul. Verder kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kan dergelijk stuk gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa.

Ten slotte legde u foto's neer van uw gebroken neus. Deze foto kan enkel bewijzen dat u ooit gewond was aan uw neus, maar bevat geen enkele informatie over de omstandigheden waarin of het tijdstip waarop u deze verwonding hebt opgelopen. De enveloppe die u neerlegde verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien die hoogstens uw verklaring dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan kan ondersteunen.(...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Door te wijzen op de lange tijdsperiode tussen de beweerde problemen met zijn vader, zijn broer en gedeeltelijk zichzelf en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de aangevoerde problemen die zich in de periode 2010-2013 hebben voorgedaan te meer deze geleid hebben tot de dood van zijn vader en broer. De Raad is dan ook van mening dat het niet gaat om “futiliteiten”, zoals verzoeker voorhoudt. De Raad wijst erop dat er van hem op zijn minst kan worden verwacht dat hij, mede gelet op de ernst van de situatie, coherente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot de aangevoerde problemen.

Waar verzoeker er de aandacht op vestigt dat hij behoorlijk onder druk staat omwille van traumatische gebeurtenissen uit het verleden en hij een opgeleide jongeman is die iets van zijn leven wil maken, moet worden opgemerkt dat verzoeker de voorgehouden traumatische gebeurtenissen niet nader toelicht. Voor zover verzoeker doelt op het naar voor gebrachte asielrelaas, moet worden opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht en dit omwille van talrijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Ook moet hierbij worden opgemerkt dat iedere asielzoeker bloot staat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar verzoeker brengt geen objectieve elementen aan waaruit blijkt dat hij niet bij machte was om zijn problemen op een coherente manier uit de doeken te doen. Waar verzoeker stelt zich tijdens het gehoor van 8 augustus 2017 emotioneel slecht te hebben gevoeld bij de vragen rond zijn broer en vader, toont hij niet aan dat zijn emotionele bevinding eraan in de weg stond coherente verklaringen af te leggen. Het argument dat hij zich geen raad meer wist bij de confrontatie met tegenstrijdigheden, doet geen afbreuk aan het afleggen van de tegenstrijdige verklaringen aan sich.

De verklaring over het tijdstip wanneer hij naar Kabul is vertrokken is slechts een *post factum* verklaring, waarmee hij de vastgestelde tegenstrijdigheden niet weerlegt.

Met het betoog dat hij niet de directe ontvanger was van de boodschap van de taliban, slechts van zijn vader hoorde dat de taliban hem had gezegd te stoppen met werken of de missie voor hun rekening uitvoeren, dat één van zijn zonen voor hen moest werken en dat de taliban niet specifiek naar verzoeker verwees maar achteraf wel achter hem is gekomen beperkt verzoeker zich opnieuw tot een aantal *post*

factum verklaringen, die de vastgestelde tegenstrijdigheden niet kunnen verklaren. Het argument dat hij de informatie van zijn vader hoorde, kan overigens niet volstaan om dergelijke tegenstrijdigheden te verklaren. Bovendien gaan de eisen van de taliban over kernaspecten van verzoekers asielrelaas, waardoor van verzoeker wel degelijk kan worden verwacht dat hij hier coherente verklaringen over kan afleggen.

De uitleg over de functie van zijn broer kan evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde immers duidelijk dat verzoeker vooreerst aangaf dat zijn broer een chauffeur was om later te stellen dat hij een schoonmaker of helper was om later opnieuw aan te geven dat zijn broer een chauffeur was. Wanneer hij hiermee vervolgens werd geconfronteerd stelde hij dat zijn broer de chauffeur hielp. Deze laatste stelling houdt verzoeker staande in zijn verzoekschrift.

Het hoeft geen betoog dat “een chauffeur zijn” en “de chauffeurs helpen” twee duidelijke onderscheiden functies zijn. Dat het hier om een spraakverwarring zou gaan wordt niet nader toegelicht door verzoeker. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoeker tot tweemaal toe en dit zowel tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sprak van de functie van “chauffeur”, waardoor een spraakverwarring niet aangetoond is.

Er kan tevens niet worden ingezien om welke reden verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken een essentieel element in zijn asielrelaas, met name de dreigtelefoons, niet heeft vermeld. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Ook moet worden vastgesteld dat verzoeker dit zelfs niet vermeldde wanneer hem tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vraag werd gesteld om alle redenen te vertellen waarom hij Afghanistan verlaten had. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Met het algemene betoog dat het niet vermelden van bepaalde elementen, die dan eventueel bij nader aandringen nog wel aan de orde komen, geen tegenstrijdigheden zijn maar louter aanvullend en/of vervolledigend, gaat hij eraan voorbij dat het niet meedelen van dergelijke essentiële elementen ertoe leidt dat er geen geloof aan wordt gehecht.

Het betoog “*Verzoeker merkt op dat de interpretatie van zijn verklaringen eenzijdig is, hij gaf immers toe dat hij de dreigtelefoons alleszins intimiderend vond, maar dat hij inderdaad op dat ogenblik nog geen stappen ondernam om te vluchten, ook o.a. omdat hij op dat ogenblik ook nog dacht dat hij op het werk nog relatief veilig zou zijn... de beslissing om alles achter te laten, kon hij toen nog niet nemen;- dat hij achteraf achteloos vertelde dat hij het toen niet ernstig nam is niet volledig correct en is een loze formule, waaraan veel te veel aandacht wordt gegeven. Verzoekers stelt trouwens zelf dat indien hij het ernstig had genomen, hij eigenlijk al had moeten vertrekken, wat hij niet deed en daardoor gaf hijzelf deze uitleg die echter helemaal niet precies vat hoe complex en moeilijk de situatie voor verzoeker wel was.*” kan evenmin volstaan ter verschoning van de gedane vaststellingen. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij niet heeft overwogen om te stoppen met zijn werk na het eerste dreigtelefoontje omdat hij het niet serieus nam, het niet geloofde en dacht dat ze geen echte taliban waren (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Wanneer verzoeker tijdens het tweede gehoor geconfronteerd werd met deze uitspraken en hierbij wordt aangegeven dat zijn broer ook verschillende telefoons kreeg voor hij gedood werd, stelt verzoeker enkel dat het om intimidatie ging en dat hij dacht dat ze het niet echt zouden doen (stuk 12, gehoorverslag, p. 17). Later tijdens dit gehoor bevestigt verzoeker dat hij de taliban zelfs na de dreigtelefoons en de beschietingen niet serieus nam en dacht dat het enkel om intimidatie ging (stuk 12, gehoorverslag, p. 19). Gelet op de voorgeschiedenis van zijn familie acht de Raad een dergelijke gedachtegang van verzoeker niet aannemelijk. Dat hij dacht dat hij op het werk nog relatief veilig zou zijn valt hiermee evenmin te rijmen.

Waar verzoeker te kennen geeft dat hij tijdens de tweede beschieting aan het bellen was met “vriendinnetjes” en dan nu ook niet meer weet wie het zou geweest zijn, beperkt verzoeker zich opnieuw tot een *post factum* verklaring die bezwaarlijk in overeenstemming te brengen is met zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens het gehoor stelde verzoeker nog “*ik weet niet precies met wie ik sprak. Ik sprak met mijn familie, mijn collega, mijn vriend. Ik weet het niet. Misschien met mijn vriendin*” en “*meestal sprak ik met meisjes, niet*

veel. 1 meisje” (stuk 6, gehoorverslag, p. 14) (eigen onderlijning). Het hoeft geen betoog dat een dergelijke beschieting, waarbij men naar eigen zeggen het doelwit is, een ingrijpende gebeurtenis is. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker er het raden naar heeft wie hij op dat ogenblik aan de telefoon had. Waar hij in het verzoekschrift stelt dat het één van de hobby's is van jonge mannen om na het werk telefoontjes te plegen met meisjes en aangeeft dat het zeker geen vriendin was met wie hij een relatie had acht de Raad geen ernstig verweer, te meer hij dit na wat giswerk tijdens het gehoor nog concreetiseerde naar “1 meisje”.

Voor zover verzoeker te kennen geeft dat de gedane vaststellingen slechts details betreffen die na analyse meer gewicht krijgen dat ze in feite hebben, kan de Raad hem niet bijtreden. De gedane vaststellingen maken wel degelijk een fundamenteel deel uit van zijn asielrelaas en kunnen dan ook niet worden afgedaan als details. Het is ook het geheel van de vaststellingen dat moet bekeken worden. Het gaat hier immers niet over één tegenstrijdigheid, maar talrijke tegenstrijdige verklaringen die op geen enkele valabele wijze worden verschoond noch verklaard.

Het verwijzen naar zijn tewerkstelling voor de overheid volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke

Ook waar verzoeker zijn afwezigheid tijdens het bezoek van de taliban aan zijn huis inroept als verschoningsgrond voor de gedane vaststellingen, kan hij niet overtuigen. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat verzoeker er niet in slaagt om onmiddellijk de bevroegde details rond dit bezoek te geven. Pas wanneer verzoeker een vierde maal naar details wordt gevraagd kan hij iets meer informatie geven. Indien een dergelijk bezoek daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden, kon worden verwacht dat verzoeker bij de eerste vraag de details kon geven. De vaststelling dat verzoeker hierin pas slaagt wanneer hem er een vierde keer naar wordt gevraagd, wijst bovendien op het gefabriceerd karakter van zijn antwoord. Bovendien verklaarde verzoeker nog regelmatig contact te hebben met zijn familie (stuk 12, gehoorverslag, p. 12), waardoor het niet aannemelijk is dat hij geen verdere inspanningen heeft gedaan om over deze gebeurtenis, die gemaakt heeft dat verzoeker het land uiteindelijk heeft verlaten, meer te weten te komen. De vaststelling dat verzoeker niet in detail en doorleefd kan vertellen over deze gebeurtenis ondergraaft opnieuw zijn geloofwaardigheid.

Wat betreft de stelling dat het de bestreden beslissing ontbreekt aan enige “good-will” en er alleen maar elementen “à charge” worden gezocht, moet worden opgemerkt dat de hoger gedane vaststellingen louter gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen, die allen steun vinden in het administratief dossier. Ook dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen.

Met betrekking tot de vaststellingen in verband met de documenten van het districtscentrum voert verzoeker het volgende aan:

“Met betrekking tot de volgnummers van documenten van het districtscentrum over de dood van zijn vader en zijn broer, z"ou het gepast zijn verzoeker hieromtrent opheldering te hebben gevraagd want er is duidelijk een misverstand ontstaan : deze documenten zijn beiden op dezelfde datum opgesteld en daarom is de opmerking ivm de tijdsperiode tussen de incidenten in de bestreden beslissing niet pertinent.

Verzoekers moeder heeft deze documenten laten opstellen, in eerste instantie het document met nummer eindigend op 47 -hetwelk zij wilde laten opstellen omtrent zowel de echtgenoot als haar zoon - maar toen op het districtscentrum bleek dat dit alleen over haar man ging, keerde zij terug om een bijkomende verklaring ivm haar zoon te laten opstellen; aangezien ertussen ook andere personen aan bod waren gekomen, diezelfde dag, draagt dat document een nummer eindigend op 59; met die twee documenten is verzoeksters moeder dan teruggekeerd naar het districtscentrum en heeft zij dit ondertekend.” Ook hier kan verzoeker niet overtuigen. Uit de vertaling blijkt dat beide documenten aanvatten met het opschrift “klachtenformulier van M.(...) I.(...) zoon van G.(...) R.(...)”. Ook stelde verzoeker tijdens het gehoor dat het “een verzoekschrift [is] dat we schreven nadat mijn vader en broer omgekomen waren. De autoriteiten bevestigden dit incident.” (stuk 12, gehoorverslag, p. 14). Gezien uit het opschrift van beide documenten blijkt dat zij door verzoeker opgesteld zijn, kan er geen geloof worden gehecht aan het gegeven dat zijn moeder deze heeft laten opstellen en dat zij voor beide documenten tweemaal op dezelfde dag is teruggekeerd. Ook moet hierbij worden opgemerkt dat het gegeven dat deze documenten op de voorziene plaats de identiteit van de aanvrager, het adres en de

datum niet vermelden, afbreuk doet aan de authenticiteit van dergelijke documenten te meer gelet op de informatie van het administratief dossier met betrekking tot corruptie en namaak van officiële documenten. Aangezien verzoeker bovendien over deze gebeurtenissen tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd moet elke bewijswaarde aan deze documenten worden ontzegd.

Per aanvullende nota legt verzoeker ter terechtzitting de volgende documenten neer: *“Bevestiging door Generaal Mohammad Sabir Arin (...) betreffende de aanslagen van 15/02/1394 en 4/03/1394 op verzoeker”* en *“Bevestiging van het ministerie van defensie door Luitenant Kolonel Najeeb ullah Ibrahim dat verzoeker soldaat was en werkzaam als chauffeur van Najeeb ullah Ibrahim; hij heeft gewerkt van 30/11/1391 tot 22/07/1394 en moest het werk ingevolge bedreigingen door de Taliban (de vijanden) verlaten”*. Deze documenten hebben een gesolliciteerd en subjectief karakter en werden opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag wat maakt dat ze, samen gelezen met de informatie over corruptie in het administratief dossier, objectieve bewijswaarde ontberen. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat het opschrift van het document van het Ministerie van Defensie de benaming *“Islamic Republic of Afghanistan”* (eigen vertaling) vermeldt, hetgeen duidelijk foutief is gezien het woord in correct Engels als *“Republic”* wordt geschreven. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat het opschrift van de briefwisseling van het Ministerie van Defensie in Afghanistan dergelijke taalfouten zou bevatten.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad

gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvullende nota het "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017 bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie Kabul gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF